



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7463/2023
21.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6621/21 од 09.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6621/21 од 09.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6621/21 од 09.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26764/19 од 10.03.2021. године, исправљене решењем истог суда од 21.05.2021. године, ставом првим изреке одбјен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћених инвалидина у периоду од 01.07.2017. године до 31.10.2020. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6621/21 од 09.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 26764/19 од 10.03.2021. године, исправљена решењем истог суда од 21.05.2021. године, у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 26764/19 од 10.03.2021. године, исправљене решењем истог суда од 21.05.2021. године, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 96.400,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршност до исплате. Ставом трећим

изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешене примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом чланова 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у виду појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине за период од 01.07.2017. године до 31.10.2020. године, са припадајућом каматом. Право на инвалиднину тужиоцу је признато решењем Секретаријата за социјалну и здравствену заштиту СО Приштина од 29.04.1976. године и од 16.05.1998. године, коју је тужена исплаћивала редовно до 1999. године, када је без правног основа престала са исплатом. У таквом случају другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке ревизијског суда о правној природи потраживања и почетку законске затезне камате на појединачне износе тражене накнаде, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произишао закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

На основу напред наведеног Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је установио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је дана 04.11.2019. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 473.098,35 динара, што не прелази динарску противвредност износа 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога одлучено је као изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**